Matt HILTON

DUPĂ PLOAIA ROȘIE

Matt Hilton

Dupa ploaia rosie

versiunea în limba română

UNCRIS

Cu câteva minute în urmă...

Iniţial mă aflam în frunte, dar am cedat sarcina de a sparge încuietorile uşilor, aşa că „Duke" Dickinson a trecut în faţa mea... şi a murit în locul meu. Aş fi un mincinos dacă aş spune că o mică parte din mine nu era recunoscătoare. Duke nu a fost un nepriceput, ci un soldat experimentat înarmat cu o M4 care putea face şvaiţer o întreagă încăpere plină cu inamici, dar amărâtul nu a reuşit să tragă nici măcar un foc.

Echipa noastră de şase era adunată, gata pentru o pătrundere dinamică. Eu eram *buldozerul* desemnat, înarmat cu o *Remington* 870 cu pat ca de pistol, şi protejat de resturile zburătoare de o cască, ochelari balistici *Oakley*-M şi mănuşi tactice, precum şi vestă anti-balistică peste uniforma de luptă. Am aţintit *shotgun*ul în jos, asupra încuietorii, stând la o distanţă de siguranţă relativ sigură. Respiram lent şi constant, aşteptând comanda de începere a atacului. Camerele montate pe căşti transmiteau *în direct* către centrul operaţional aflat într-un vehicul, unde ofiţerii noştri făceau numărătoarea inversă. Probabil că arătam *cool* şi cu sânge rece, dar îmi venea să mă cac pe mine gândindu-mă la ce urmează.

Verde!

Am apăsat pe trăgaci.

Unda de şoc a proiectilului Hatton a pulverizat mecanismul încuietorii şi zăvorul. M-am dat deoparte şi m-am proptit în canat, astfel încât *shotgun*ul s-a răsucit în legătura sa de pe ham, aducând în faţă propria mea M4. Cu o izbitură, sergentul „Hooky" Johnson a deschis uşa larg, iar Duke s-a năpustit înăuntru. Şi totul s-a sfârşit pentru el. Detunătura *shotgun*ului încă mai reverbera prin depozit, apoi bucăţi aburinde din el au stropit pragul. Hooky, care a fost doar la o clipită în spatele său, a alunecat pe o bucată tubulară, caldă, din intestinul lui Duke. A căzut în lateral, s-a proptit de canat, apoi şi-a redobândit echilibrul şi a pătruns înăuntru. Ghetele plescăiau peste maţele însângerate răspândite pe podeaua din beton şi a blestemat zgomotos... apoi am năvălit înăuntru şi noi, ceilalţi.

Evenimentele s-au succedat atât de rapid încât nimeni nu şi-a dat seama că nu a fost nici o detonaţie, nici o rafală de arme, care să-l fi spulberat în bucăţi pe Duke, iar noi ne aflam deja în interiorul spaţiului slab luminat înainte de a-mi reaminti că aceasta nu urma să fie o misiune cu desfăşurare normală, limpede. Indiferent de efortul de imaginaţie.

Echipa avea un om doborât şi nici o idee precisă cu ce ne confruntam.

Dar aveam un obiectiv de la care nu ne vom abate.

Trebuia să cercetăm şi să *curăţăm* clădirea, fiecare dintre noi având o zonă de responsabilitate pe care trebuia să o securizăm cu sectoare de tragere suprapuse, pe zone *imediate*, *apropiate* şi *îndepărtate*.

Acum, pentru că Duke era *franjuri*, însemna că responsabilităţile se modificau pentru membrii echipei, dar eram îndeajuns de experimentaţi ca să ne putem adapta la circumstanţele schimbătoare. Acum Hooky se afla în frunte şi a curăţat zonele *imediate* şi *apropiate* cu o grindină intensă de gloanţe, în timp ce noi, restul, refăceam formaţia lângă

primul colţ la care am ajuns. Acolo, gata să acţionez din nou, mă uitam după *ostili*, morţi sau vii, dar nu era nici unul.

Deci... ce, mama dracului, l-a ucis pe Duke?

Drept înainte, ceva s-a mişcat prin întuneric.

Hookey a tras, fulgerele scoase de M4 luminând coridorul cu *flash*uri stroboscopice.

— Ce dracu a fost asta? a întrebat.

— Indiferent ce-o fi fost, a şuierat Jack „RP" Wilson, l-a *terminat* pe Duke. Nu părăsim locul până ce nu-mi atârn la centură ţeasta lui.

RP a trecut pe lângă Hookey, strecurându-se pe lângă zidul coridorului întunecat, cu carabina de asalt în căutare de ţinte. Hooky a semnalat celorlalţi să se pună în mişcare în timp ce ne acoperea de după colţ. I-am aruncat o privire când am trecut pe lângă el şi am văzut că-şi muşca buzele. Clipi către mine:

— Am băgat o juma' de magazie de gloanţe în nemernic, dar nu a căzut la pământ. Stai cu ochi-n patru, Muppet.

Hookey nu mă insulta. Cu toţii căpătaserăm porecle care s-au lipit de noi încă din perioada de instrucţie de bază. Numele meu real era Bill Grover. Gândiţi-vă la marioneta aia albastră cu nas roşu din *Sesame Street*[1] şi veţi înţelege de ce m-am ales cu „Muppet".

— Sunt pe fază, *Sarge*[2], l-am asigurat.

Nimic nu mă putea face să mărturisesc că aproape m-am căcat pe mine, deşi toţi eram în aceeaşi budă.

Instantaneu RP s-a întors cu totul şi carabina sa de asalt a lătrat pe foc automat.

Cei doi din faţa mea – „Brainpan" şi „Twinkle" – au văzut ţinta aproape în aceeaşi clipă. Carabinele lor M4 au urlat la unison, iar tuburile de alamă zornăiau pe podea, la picioarele lor. *Flash*uri şi scântei luminau coridorul, dezvăluind în licărirea lor mâini întinse şi căpăţâni atârnate pe umeri deformaţi. Multe dintre gloanţe au lovit zidurile, podeaua şi tavanul, dar la fel de multe au lovit şi ţinta. Zgomotul de *smac* făcut la pătrunderea proiectilelor în carne era un *cântec* care îmi încânta inima. Mi-am ridicat M4 ca să mă alătur *corului*.

Dar Brainpan s-a dat înapoi, cu ochii holbaţi la mine. Twinkle a strigat ceva animalic, doar cu o clipită înainte de a fi smuls şi trântit în valul mişcător non-uman ce înainta spre noi. A fost o încercare scurtisimă de ripostă – carabina lui Twinkle a slobozit o rafală scurtă – apoi tonul strigătelor s-a schimbat în vaiete de teroare. Ultimul său ţipăt a fost *rupt* în două odată cu trupul său.

— Twinkle este doborât, am strigat, şi am dus la umăr arma mea M4, acoperind *gaura* lăsată de el cu un infern de gloanţe.

Brainpain încă se da înapoi.

— Dă-te dracului la o parte, Muppet! Nu-i poate opri nimic!

---

[1] Sesame Street – un serial de televiziune (educaţional) american, care combina acţiunea live cu animaţia, marionetele, comedia.

[2] Sarge – prescurtarea gradului de *sergeant* (sergent), practică larg răspândită, neoficială dar tolerată în US Army Force.

Avea dreptate. Chiar dacă toate gloanţele mele au pătruns în trupuri, spulberând în toate direcţiile bucăţi de carne şi oase, *tsunami*ul de trupuri înaintând în lungul coridorului fără mici un fel de probleme.

Pentru întâia oară am avut o vedere clară, prin ochelarii Oakley, asupra masei de membre şi torsuri şi am ştiut că la fel de bine puteam încerca să o resping trăgând cu o praştie.

— Retragerea!

Ordinul lui Hookey era retoric; eu deja mă dădeam înapoi, alături de Brainpain. Trăgeam, dar era o risipă de cartuşe.

— Trageţi în căpăţâni! a comandat Hookey.

Aşa am făcut, dar ştiam că a văzut prea multe filme de serie B, şi era complet paralel cu realitatea. Am spulberat căpăţâni, una după alta, de pomană, pentru că creaturile continuau să se apropie... să se apropie... Nici gloanţele trase în piepturi nu o opreau. Singurul lucru care le încetinea era să le distrugi membrele, dar şi asta era doar momentan pentru că în continuare cioatele se bălămbăneau şi se zvârcoleau, târându-se, croindu-şi drumul ce avea un singur scop. Era de crezut că un torace eviscerat nu reprezenta nici un pericol, dar aici nu era cazul. Aceste creaturi... nu aveau nevoie de dinţi pentru a muşca sau degete pentru a rupe; carnea lor gelificată „mânca" ea însăşi. Erau câteva duzini, poate chiar sute, pentru că era prea întuneric – cu excepţia *flash*urilor sporadice ale armelor noastre. Întunericul se zvârcolea şi se mişca, iar eu eram sigur că cele pe care le puteam vedea erau doar frontul anterior al unui val uriaş.

— De unde mama dracului vin?

Şi iarăşi, Hookey întreba doar ca să se afle în treabă, în timp ce executa foc de acoperire. Nu ştiam nici unul dintre noi. Tot ce fuseserăm informaţi era că în interiorul depozitului exista o mică celulă de infectaţi aflaţi în fază de hibernare, iar noi am primit ordin să facem „curăţenie". Nimeni nu ne-a spus să ne aşteptăm la o hoardă. Poate că era ceva asemănător cu mintea de stup pe care aceste creaturi erau suspectate că o au. Odată asimilat, deveneai parte a organismului mai mare. Poate că celulele lor s-au împrăştiat şi au chemat şi mai mulţi dintre cei ca ei. În fine... Acum era important să ne retragem şi să ieşim din asta cu fizicu' intact.

Doar patru.

În urmă cu câteva minute am fost şase. O treime din forţa noastră era deja doborâtă, iar şansele noastre de a ajunge la uşa de ieşire deveneau tot mai *subţiri* odată cu fiecare cartuş tras şi urmat de un alt eşec în uciderea acestor creaturi.

— *Fire in the hole!*[3] a răcnit Brainpan cu disperare crescândă.

Folosirea grenadelor pe coridor ne putea ucide la fel de bine ca pe masa tremurătoare ce se rostogolea spre noi. Dar ce era făcut era bun făcut. M-am întors, lăsat pe vine, pitindu-mi capul apărat de cască ca şi cum asta m-ar putea salva. Grenada a aterizat în masa de membre şi trupuri, aşa că detonaţia a fost înăbuşită de grămada de

[3] Fire in the hole! - avertismentul standard care indică o detonarea iminentă a unui dispozitiv exploziv într-un spaţiu din apropiere. Echivalent cu "*Watch out!*" sau "*Heads up!*"

carne dintre ea şi mine. Zgomotul a fost precum o bătaie din palme de-a lui Dumnezeu, după care am fost acoperit de ploaia de resturi de carne şi oase. Unele fragmente mai ascuţite au zornăit pe casca mea, ori s-au înfipt în uniformă. Din fericire, un fragment ascuţit de coastă a pătruns în vesta mea anti-balistică şi nu în gâtul meu. Ochelarii Oakley mi-au fost acoperiţi cu stropi de sânge. N-am încercat să-i şterg, doar i-am smuls de la ochi şi i-am aruncat, în timp ce m-am ridicat şi alergam înapoi către primul colţ pe care iniţial îl *curăţasem*.

Brainpan nu era renumit ca având un mare coeficient de inteligenţă.

— Muistule, m-am răstit la el. Aproape că m-ai dat gata cu grenada aia. Data viitoare poate-ţi bagi minţile-n cap şi ai grijă unde o arunci.

— Eu prefer să mă termine o grenadă, decât să fiu sfâşiat bucată cu bucată de creaturile alea, a replicat Brainpan. Promiteţi-mi că dacă mă înhaţă, îmi băgaţi imediat una cu defragmentare drept în cur.

RP la plesnit peste cască cu mâna înmănuşată.

— Nu mă băga în ispită, băi, muie. Decât să mai aştept, mai bine o fac acum.

Eu am dat doar din cap şi m-am uitat după Hooky. Focul de la gura ţevii carabinei sergentului mi-a arătat că se află în colţul opus şi doar rafalele sale de acoperire ne-au dat, mie şi lui Brainpan, un moment de respiro. Nu mai era timp de pălăvrăgeală, trebuia să ne salvăm curu'.

Ne-am retras în vestibulul de la intrare. Zgomotele amestecate de scârţâituri şi bolboroseli făcute de inamic au umplut spaţiul când Hooky a încetat focul. Şi-a întors capul către uşa pe care o aruncasem de curând în aer.

— Nu-i putem lăsa să iasă afară, a strigat. Dacă o fac, atât de mulţi, vor ocupa întreg oraşul.

Avea dreptate. Crezusem că ne vom confrunta doar cu o mica gaşcă de infectaţi, nu cu o hoardă. Dacă scăpau din depozit – uşor de făcut prin uşa demolată – se vor răspândi ca un incendiu din pădure, imediat ce vor da de civili. Trebuia să le împiedicăm evadarea, dar nu-mi dădeam seama cum o puteau face armele noastre, chiar şi grenadele cu defragmentare.

Dar cred că eram plătiţi tocmai pentru asemenea misiuni.

— Când dracu am semnat pentru asemenea rahat? a gemut Brainpan.

— Atunci când am semnat şi noi ceilalţi, i-am răspuns, după ce a căzut *ploaia roşie*. Acu' taci şi-nghite, Brainpan. N-am intenţia să intru în gaşca asta de creaturi, dar nici n-am să le las să iasă afară, dacă pot.

— Lumea s-a dus deja dracului, mi-a reamintit Brainpan. De ce să mai luptăm?

— Pentru că putem, i-am spus plin de draci. Nu, pentru că trebuie.

Înţelegerea mea despre *molima* asta era la nivel minimal, dar uite ce ştiu. În 2009, după ce a lansat nişte baloane meteo de mare altitudine, *Indian Space Research Organisation* a descoperit trei tipuri de bacterii ce trăiau în condiţii extreme în straturile superioare ale atmosferei, la altitudini de peste 40 km. Unii au susţinut că aceste bacterii ar putea avea origine terestră, fiind aruncate în atmosfera superioară de erupţii vulcanice

şi nu au ajuns acolo din spaţiul cosmic. Indiferent de originea bacteriilor, au trebuit să se adapteze condiţiilor mortale bacteriilor terestre. Radiaţia UV era suficient de intense ca să le omoare, plus extremele de temperatură, lipsa materiei organice şi aerul rarefiat... totuşi s-au adaptat şi au supravieţuit.

Acestea au fost doar primele dintre numeroasele forme de viaţă descoperite în următorii ani... şi nimeni nu le-a bănuit a fi o ameninţare pentru umanitate.

Cât de mult s-au înşelat...

Activitatea solară intensă, schimbările climatice fără precedent, şi modificarea traiectoriilor curenţilor de aer, toate au *conspirat* împotriva omenirii, şi un adevărat diluviu biblic a căzut din ceruri aducând cu sine diverse forme de viaţă necatalogate, care au căzut pe pământ sub forma unor sferule gelatinoase. Acestea au fost colonii de bacterii, care s-au dezvoltat exploziv în condiţiile mult mai propice de pe suprafaţa terestră, propagându-se sălbatic şi fără control. În doar câteva zile, formele simple, bacteriene, au suferit mutaţii, transformându-se în ceva mai asemănător cu amœbele parazite. Nu au fost pretenţioase referitor la gazdele pe care le infectau. Totuşi, nu şi-au manifestat interesul pentru flora terestră, însă tot ce ţinea de regnul animal se afla sub ameninţarea infestării, iar sacrificarea în masă a şeptelului şi a animalelor de casă nu a reuşit să stopeze răspândirea molimei în întreaga lume. Cum să poţi extermina viaţa sălbatică, păsările migratoare, insectele care au continuat răspândirea într-o rată exponenţială?

De-a lungul istoriei au existat multe evenimente soldate cu extincţii majore, cea mai celebră fiind cea care a exterminat dinozaurii, şi oamenii au început să se teamă că ne aflăm la începutul următoarei şi cea mai mare extincţie cu care s-a confruntat Pământul. Dar se înşelau. Nu era vorba de o extincţie ci de o TRANSFORMARE. Creaturile infectate nu mureau, deveneau altceva. Paraziţii aveau nevoie de gazde pentru a supravieţui şi de o strategie prin care să continue propagarea lor ca specie. Mutaţiile pe care le provocau erau tot atât de numeroase şi diferite precum organismele pe care le infectau. Să vezi cum căţelului familiei îi cresc mandibule cu aspect insectivor şi tentacule zvârcolitoare înarmate cu mii de ace te puteau face să-ţi vomiţi şi ficaţii din tine, dar să-l vezi pe vreunul dintre prietenii tăi oameni cum se transformă în ceva la fel de greu de recunoscut, un *ceva* umblător care să răspândească specia parazitară... ei bine, asta îţi putea tăia orice chef.

În aceste fiinţe exista un rudiment de inteligenţă, cu un scop singular. Să-i răspândească pe cei asemenea lor. Nu era vorba de a ucide – se pare că oamenii deţineau monopolul pentru această intenţie – dar nu erau străini de instinctul de autoprotecţie, şi dacă percepeau ceva ca fiind o ameninţare ripostau cu consecinţe devastatoare. De exemplu, Duke şi modul cum a fost făcut *ferfeniţă*. O soartă similară plana şi asupra noastră care am avut temeritatea de a încerca să le oprim răspândirea. Dar, aşa cum tocmai îi spusesem lui Brainpan, trebuia să o facem.

Infectaţii s-au revărsat în încăpere. Efectiv s-au *revărsat*, precum o supă densă plină cu găluşte mici vărsată dintr-o oală răsturnată. Acum era uşor de văzut de ce armele

noastre s-au dovedit a fi ineficiente împotriva lor, pentru că au asimilat cu adevărat gândirea tip stup şi s-au contopit într-un singur *trup*. Carnea lor gelificată şi oasele contorsionate s-au *topit* împreună, şi în locul a câteva sute de indivizi, au devenit o imensă masă vibrantă de umanitate mutagenă. Această masă moale era suficientă ca să ne înghită şi să ne înglobeze, înainte de a deveni parte a ei, dar creatura ne simţea ca pe o ameninţare şi voia doar să ne vadă distruşi. Îi răsăriseră spini şi gheare şi nişte protuberanţe imense ca nişte coase, încât nu a trebuit să mă efortez prea mult pentru a-mi da seama ce l-a *tocat* pe Duke Dikinson.

RP spusese că vrea să-i atârne căpăţâna la centură. Eh, uite că avea de ales dintre câteva duzini, pentru că ţestele care aparţinuseră înainte unor fiinţe umane vii, acum săltau şi se clătinau pe nişte braţe tubulare groase, iar pe feţele schimonosite, ochii holbaţi şi lipsiţi de expresie... şi iarăşi, fără să mă gândesc prea mult, am ştiut că monstruoasa creatură putea vedea simultan prin toţi. Capetele se răsuceau pe aceste tuburi precum ochii crabilor, fixându-ne simultan pe toţi patru cu priviri tulburi. Creatura ne-a *cântărit*, analizat, şi şi-a făcut propria prioritizare a ţintelor. Un tentacul plin de ţepi a ţâşnit din masa centrală, vârful acestuia fiind întărit cu chitină dură. A trecut prin armura de piept a lui RP de parcă nici nu ar fi fost acolo. Abia a avut timp să agonizeze, înainte ca tentaculul să-l smucească de pe podea şi să-l ţină un moment în aer, înainte de a-l izbi de tavan, apoi de podea, trupu-i fiind transformat într-un sac de oase rupte. Iar monstrul încă nu terminase cu el. Vârful trebuie să fi fost separabil pe linia mediană, pentru că s-a deschis ca o foarfece, iar partea superioară a lui RP a aterizat cu un pleoscăit la picioarele mele, în timp ce picioarele lui au fost aruncate peste *trupul* monstrului, prinse de alte tentacule cu gheare şi sfâşiate în fragmente osoase.

— Băga-mi-aş...

Ce altceva puteam spune?

Acum echipa noastră era înjumătăţită. Şi cu RP în faţa ochilor, subliniind faptul.

Brainpan a urlat. Dar – trebuie să recunoaştem – şi-a canalizat oroarea în furie şi a deschis focul asupra tentaculului oribil spulberându-l în fragmente. Dar a fost o pauză minimală, pentru că o duzină de alte tentacule se zvârcoleau prin aer, iar creatura l-a ales pe următorul care trebuia să moară.

Pe mine.

Unul dintre aceste tentacule cu vârf ca de lance s-a repezit către mine. M-am aruncat la podea, şi vârful a lovit în zid, în loc să-mi străpungă trupul. S-a înfipt în tencuială, înainte ca creatura să-l smulgă, dar eu deja sprintam din toate puterile. Lancea mi-a trecut milimetric pe deasupra capului şi din nou m-am aruncat într-o parte şi am căzut cu faţa în jos. Un al doilea tentacul-lance s-a înfipt în podea la doar câţiva centimetri de ochii mei, particulele de beton sfărâmat lovindu-mă pe toată faţa. Am căutat febril pe lângă mine, mi-am recuperat M4 şi am tras un arc de gloanţe. Oi fi lovit ceva important, sau nu, n-am să ştiu niciodată, pentru că deja mă ridicasem în genunchi, apoi în picioare, apoi alergam din răsputeri departe de următorul tentacul-lance.

Ceva m-a înhăţat de guler.

Am urlat şi am lovit cu disperare spre înapoi cu cotul.

— Şezi, dracu', blând! Vrei să-mi spargi mecla?

Era Hooky care mă împingea spre uşa pe care intrasem cu puţin timp în urmă.

— *Sarge*, unde-i Brainpan?

Cuvintele mele erau o şoaptă astmatică.

Hooky a arătat cu degetul mare peste umăr.

M-am uitat în acea direcţie, dar ochii îmi erau plini cu particule de beton şi lacrimi şi nu am putut vedea nimic distinct în masa acea zvârcolitoare care acum umplea vestibulul.

Explozia sălbatică a unei grenade a marcat locul unde se afla prietenul nostru. Dar a fost urmată imediat de vaietele lui Brainpan, în timp ce toată carnea îi era sfâşiată în bucăţi.

— Trebuia să detonezi grenada aia lipită de tine, Brainpan, am spus când m-am lovit cu umărul de zidul de lângă uşă.

— Păzeşte uşa asta, Muppet.

Hookey era lipit de cealaltă parte. Trăgea foc automat.

Am tras şi eu, dar magazia goală a căzut după doar o rafală scurtă. Am înşfăcat una plină chiar în timp ce cădea cea goală şi am băgat-o în armă. Dar înainte de a putea arma boltul, M4 mi-a fost smulsă. O mână – ca de om – dar aflată la capătul unui braţ insectivor cu multe articulaţii, a aruncat-o departe. O altă mână m-a strâns de gât, iar a treia m-a pocnit în vintre. Doar armura m-a salvat, dar tot am simţit o durere atroce în *biluţe*. O *lance* a fost aruncată spre faţa mea. Mi-am aplecat capul din instinct, cu bărbia în carnea gelificată ce-mi înconjura gâtul, iar vârful chitinos mi-a zburat casca şi s-a înfipt în canatul uşii cu un *crack* zgomotos ca un foc de armă. Mă luptam să mă eliberez de *mâna* care mă sufoca, dar am căzut şi au apărut nişte braţe insectivore ale căror *mâini* se transformaseră în gheare arcuite extrem de ascuţite. Acestea au trecut peste mine, nu ca să mă rupă în bucăţi, ci ca să mă agaţe de haine şi să mă târască către masa moale care acum se înălţa peste mine. Hooky se mişca precum un războinic barbar, rotind ca pe un ciomag arma M4 descărcată. Lovea braţele care mă trăgeau, fărâmând articulaţiile fragile, care se refăceau imediat, crescându-le şi ace ce se transformau în spini uriaşi. Un braţ ce semăna oarecum cu un îmblăciu gigantic a şuierat prin aer şi l-a lovit pe Hooky în piept. Acesta a dispărut din câmpul meu vizual, şi, ca să fiu drept, şi din grijile mele. M-am eliberat de braţele care mă trăgeau şi am căzut prin uşă afară.

Câte minute au trecut de când am pătruns înăuntru?

Au fost sub trei, dar au părut a fi cât o eternitate.

Cinci soldaţi bine înarmaţi au murit în mai puţin de 180 de secunde. Ce însemna asta pentru restul umanităţii? N-am fost niciodată prea bun la mate, dar chiar şi eu îi puteam calcula şansele de supravieţuire dacă se permitea creaturii să se dezvolte în continuare necontrolat. Dacă era vorba doar de oprirea acestei mase, atunci poate că umanitatea avea oarece speranţă, dar aceasta era doar una dintre milioanele de focare descoperite deja. Deşi acesta era primul în care se ştia că indivizii infectaţi s-au agregat într-o singură masă masivă. Era intenţia finală a *parazitului* de a deveni o singură entitate? O masă mondială formată dintr-un singur organism viu? Îngrozit, mi-am

imaginat o planetă învelită într-o masă gelatinoasă roşiatică, singurele semne de viaţă fiind copacii şi tufişurile, întregul regn animal fiind consumat – nu, integrat. Era o imagine de coşmar, suficientă să mă umple de turbare.

— *Sarge?* am strigat. Hooky! Unde eşti?

Rafalele armei sale mi-au spus că încă mai luptă pentru viaţă.

Am privit în spate către locul unde fusese stabilit punctul de comandă şi unitatea de sprijin. Acolo ar fi trebuit să se afle o duzină de soldaţi înarmaţi, vehicule, şi o mitralieră de calibrul .50. Dar nu se mai aflau. Am văzut spatele unui camion – cu soldaţii îngrămădiţi în benă – cu cauciucurile sfârâind către un pod din apropiere.

— Ce mă-sa...?

Ca de obicei, întrebarea mea era retorică. Ştiam ce nu era în regulă. Asaltul nostru eşuat asupra depozitului a fost urmărit prin camerele de luat vederi montate pe căşti, clipă cu clipă, moarte cu moarte, iar ofiţerii noştri au ordonat retragerea dintr-o luptă pe care ştiau că nu o pot câştiga cu arme convenţionale. Ai au crezut că atât Hookey cât şi eu eram morţi, deci îi puteam parţial ierta că ne-au abandonat, dar ar fi trebuit să se asigure. Nu laşi pe nimeni în urmă, niciodată.

Acest gând m-a galvanizat, pentru că şi eu eram cât p'aici să-l abandonez pe Hookey în soarta sa, deci cine eram eu ca să-i judec? M-am întors imediat prin uşa deschisă. *Remington*ul meu 870 îmi atârna încă de umăr ataşat la ham, şi aveam cartuş obişnuit pe ţeavă – pentru că pe Hatton îl trăsesem; era nevoie de o asigurare pentru cazul în care omul ce spărgea uşa ajungea imediat sub foc de arme. Mi-am ridicat *shotgun*ul în poziţie de tragere şi am intrat înăuntru.

Creatura amorfă ocupa acum zona vestibulului, o masă zvârcolitoare de membre şi protuberanţe greu de identificat. Capetele de pe braţele tubulare s-au întors către mine. Una dintre aceste feţe malformate mai era încă identificabilă după ochii albaştri, scânteietori, trăsătură care-i adusese porecla încă din vremea instrucţiei de bază. Dar în ochii lui Twinkle, aţintiţi asupra mea, nu era nici un semn de recunoaştere. Gura îi era deschisă într-un mârâit mut, iar dinţii semănau cu ai unui rechin.

— Iartă-mă, Twinkle, am şoptit.

Şi i-am spulberat capul în fărâme.

— Muppet? Muppet!

În ciuda şanselor minimale, Hookey era viu încă. M-am uitat către locul unde creatura părea să se concentreze şi am văzut vaga formă a lui Hooky baricadat în spatele unui birou răsturnat. Nu mai avea muniţie pentru M4 şi doar puţină pentru pistol. În loc să-şi irosească cartuşele, se folosea de ţeava pistolului pentru a da deoparte mîinile cercetătoare care-l căutau, dar alte tentacule subţiri, pulsatile îi înfăşuraseră braţele şi un picior. Creatura părea să înţeleagă că el nu mai reprezenta o ameninţare şi a ales să-l asimileze în loc să-l sfâşie în bucăţi.

— I-al dracului de pe mine! a răcnit Hooky.

Am armat *Remington*ul şi am tras.

Au zburat fragmente de gel protoplasmatic, şi aşchii de chestii chitinoase au răpăit pe podea. Masa principală a creaturii s-a întors către mine, dar acele tentacule şi-au

păstrat strânsoarea fermă asupra lui Hooky, trăgând de el şi scoţându-l din ascunzătoarea sa.

Hooky a tras de la mică distanţă cu pistolul, dar fără prea mult efect.

— Muppet! Fă ceva!

— Încerc!

Armat şi tras.

— Mai am un singur cartuş. N-am să-l irosesc! a strigat Hooky hotărât.

— Nu! Lasă-mă...

Prea târziu. Hooky şi-a pus ţeava armei sub bărbie.

Privirile ni s-au încrucişat, amândoi dând din cap a negaţie.

Hooky a apăsat pe trăgaci.

— La dracu! a răcnit. N-am numărat bine. Muppet, trebuie să faci asta pentru mine. Nu lăsa creatura să mă termine.

— Nu pot, *Sarge*.

— Pe mă-ta, trebuie să poţi! Fă-o imediat! Acesta-i un ordin!

Am tras.

Dar nu în Hooky. Am tras în cel mai apropiat braţ cu gheară care cobora asupra mea. Încercam să ţin cont şi câte cartuşe mai am. Câte au mai rămas? Am armat şi cartuşul gol a fost expulzat la picioarele mele. L-am urmărit cu privirea şi abia atunci am văzut tentaculele târâtoare care şerpuiau pe podea spre gleznele mele. Am întors *Remington*ul spre ele, dar arma a percutat în gol. Am folosit patul ei ca pe un mai, zdrobind tentaculele de pe podea, în timp ce le şi călcam într-un fel de dans-teroare. Apoi, când am verificat, Hooky era suspendat în aer, iar în afară de tentaculele subţiri, acum ţineau şi patru braţe insectivore. Disperat, Hooky şi-a scos pumnalul de combat, ultimul său mijloc de a tăia ceva.

— Muppet! Laşule! Trage dracului în mine!

Am aruncat *shotgun*ul şi mi-am scos pistolul din toc.

Crezând că e mai periculos decât putea fi în realitate, creatura i-a înfipt *lancea* prin abdomen, vârful ieşind prin partea de jos a spatelui, odată cu resturi de viscere. Sângele i s-a revărsat pe gură, dar el s-a întors spre mine implorând din ochi.

O poţi face, spunea expresia lui.

OK, Sarge, spunea a mea.

L-am împuşcat în faţă.

Creatura trebuie să fi simţit moartea sa instantanee, pentru că brusc a lansat asupra lui o duzină de *lănci* care l-au forfecat, bucăţi de carne şi oase sparte zburând în toate părţile. Apoi *lăncile* s-au aruncat către mine.

M-am împiedicat – din fericire – pentru că am căzut prin uşă, afară, unde am alunecat pe pavajul înclinat. Înainte să-mi ridic curul, monstrul îşi forţă *corpul* gelatinos să treacă prin uşă, cam la fel cum o caracatiţă se contorsiona şi se strângea ca să se strecoare prin locuri imposibile. Pe măsură ce părţile compresate treceau prin uşă, se măreau exponenţial, aproape inundând terenul din jurul ieşirii cu forme greu de recunoscut. Capetele fuseseră resorbite în masa trunchiului, dar acum au început să iasă

afară la capătul unui fel de tulpini. Ochii rostogolitori au cercetat împrejurimile şi s-au fixat asupra mea. Am tras şi gloanţele mele au spulberat unele dintre acele feţe, cu ochii lor inexpresivi, dar pentru fiecare pe care-l distrugeam, alte două ieşeau la iveală.

Au început să se *scurgă* spre mine, şi toate braţele ce ieşeau prin uşă au ajuns afară. Dar nu s-au repezit spre mine; doar fâlfâiau pe deasupra mea, precum degetele unui pianist grăbit.

N-am fugit.

De ce aş fi făcut-o.

Ceva s-a zvârcolit în pieptul meu şi am ştiut.

Am lăsat pistolul să-mi scape printre degete, apoi am pipăit fragmentul de coastă care îmi perforase vesta când Brainpan a aruncat prima grenadă. Aşa cum era de aşteptat, fragmentul era roşu şi ascuţit... dar roşul era prea gelificat pentru a fi uman. Am apăsat pe fragmentul de coastă şi am simţit că m-a zgâriat pe stern.

Nenorocitul...

Osul mi-a perforat vesta, a trecut prin uniformă până la pielea de dedesubt, şi mi-a făcut o zgârietură nu foarte adâncă. Rana a fost atât de superficială încât nici nu mi-am dat seama de ea atunci când m-am aşteptat să fiu spulberat de detonaţie. *Shit*, atunci am fost recunoscător că nu mi-a pătruns în plămâni. Acum nu mai eram la fel de sigur.

Ceva mi se zvârcolea în gât, în burtă şi în vintre. Mă simţeam de parcă trebuia să mă cac. M-am pişat pe mine; nu mai aveam controlul vezicii. Mi-am dat capul pe spate şi m-am uitat la *mâinile* de deasupra mea. Acum, ele gesticulau, mă îmbrăţişau, mă linişteau cu mişcări uşoare de mângâiere.

Acum...

Mă transformam.

Bill Grover e o amintire, una care va fi pierdută pentru totdeauna, uitată, gata cu ea. Muppet abia dacă mai exista acum. Nu-mi pot aminti numele camarazilor. Nu sunt importanţi. Ei au fost o ameninţare, dar au fost „rezolvaţi". Nu trebuie să-mi fac griji cu amintirea lor. Ei... nu... mai... sunt...

M-am uitat la partea mai mare din mine. Acele braţe binevoitoare, acele feţe sunt eu, acele lănci mă vor proteja... şi m-am apropiat cu acceptare.

Un zgomot.

O amintire vagă mi-a spus ce este.

Ceva care cândva se numea „ofiţer" se uita la mine.

M-a abandonat.

A cerut acest atac cu rachetă.

Nu mai ştiu ce este o rachetă.

Nici măcar nu mai recunosc aceste ultime cuvinte care plutesc prin conştiinţa vremelnică, dar ştiu că e ceva periculos.

Offsuuuu... am gemut ca avertisment către minunata mea frăţie.

Rohcutt...

Cuvintele mele îşi pierdeau înţelesul.

M-am transformat.

Alb şi fierbinţeală şi flăcări...
Eu...

SFÂRŞIT